

угод впливає із загальних засад міжнародного права. Крім того, загально визнані принципи і норми міжнародного права є основою для створення договорів про уникнення подвійного оподаткування. Стосовно ж зовнішньоекономічної діяльності національне податкове право розглядається як система норм, що регулюють відносини у сфері взаємовідносин між національними податковими властями і податковими властями інших країн.

Оцінюючи важливість й першорядність в системі джерел податкового права саме міжнародних договорів, водночас їх застосування у сфері податкових відносин має відбуватись з урахуванням таких базових особливостей [2, с. 352]:

а) норми міжнародних договорів мають обов'язкову силу тільки щодо тих країн, які в установленому порядку висловили свою згоду на обов'язковість для них норм цього міжнародного договору. Згода може виражатися шляхом підписання договору, обміну документами, які становлять договір, затвердження договору, прийняття договору, приєднання до договору, застосування будь-якого іншого способу вираження згоди, про який домовились договірні сторони;

б) такі договори не діють безпосередньо. Для реалізації їх положень необхідно прийняти на рівні кожної з держав - учасників договору відповідні правові акти. Дані нормативні акти необхідно враховувати при застосуванні норм міжнародних договорів.

Виходячи з викладеного, та з урахуванням євроінтеграційних процесів за активної участі України, міжнародну правотворчу діяльність держави з питань оподаткування вважаємо нині пріоритетною, на якій мають зосередитись науковці й практики.

Література

1. Роль В. Ф. Фінансове право: навч. посіб. / В. Ф. Роль, В. В. Сергієнко, С. М. Попова. – К.: Центр учбової літератури, 2011. – 392 с.

2. Кучеров І. І. Податкове право зарубіжних країн: курс лекцій / І. І. Кучеров. – М.: ЮрИнфоР, 2003. – 373 с.

УДК 342.922(043.2)

Заїка В. П., студент,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Устинова І. П., к.ю.н., доцент

БЮДЖЕТНИЙ ПРОЦЕС УКРАЇНИ ТА ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН

Сукупність дій уповноважених органів держави, врегульованих правовими нормами, по складанню, розгляду, затвердженню і виконанню

бюджету, а також складанню, розгляду і затвердженню звіту про його виконання і є бюджетним процесом.

Згідно із Законом України «Про бюджетну систему України» бюджетний процес – це регламентована нормами бюджетного права діяльність органів держави і місцевого самоврядування по складанню, розгляду, затвердженню бюджету, а також складанню, розгляду і затвердженню звіту про виконання бюджету.

Положення Бюджетного кодексу та закону «Про бюджетну систему України» максимально наближено до вимог Європейського Союзу в вирішенні питань бюджетної сфери, що позитивно позначилося на якості цього документу.

У статті 19 Бюджетного кодексу визначені чотири стадії бюджетного процесу:

- 1) складання проектів бюджетів;
- 2) розгляд та прийняття закону про Державний бюджет України;
- 3) виконання бюджету;
- 4) підготовка та розгляд звіту про виконання бюджету і прийняття рішень щодо нього.

Усі стадії бюджетного процесу знаходяться під контролем Верховної Ради України. На всіх стадіях здійснюється фінансовий контроль та оцінка ефективності використання бюджетних коштів.

Щодо бюджетного процесу в зарубіжних країнах, то один із найбільш важливих етапів бюджетного процесу є складання проекту державного бюджету: тут вирішуються такі питання, як об'єм бюджету, податкова і грошово-кредитна політика на майбутній рік, основні напрямки використання коштів і методи покриття дефіциту бюджету.

Робота зі складання проекту державного бюджету починається задовго до початку нового бюджетного року наприклад у ФРН - за 6 місяців, у Японії - за 7, у Франції - за 14, а у США - за 18 місяців. Проект бюджету розробляється органами виконавчої влади, як правило, Міністерством фінансів тобто «Казначейством», а в США спеціальним органом «Адміністративно-бюджетним управлінням» при Президентові.

З розширенням масштабів мобілізації ресурсів і необхідністю найбільш ефективного їх використання при розробці бюджету в 1960-х рр. спочатку в США, а потім в інших розвинутих країнах стали застосовувати програмно-цільовий метод, у тому числі системний аналіз, економічні моделі, електронно-обчислювальну техніку.

Нові методи складання бюджету широко застосовуються у Франції під назвою «раціоналізація вибору бюджетних рішень», у Великобританії – «програмного аналізу й огляду». Після схвалення проекту бюджету вищим виконавчим органом, проект бюджету знаходиться у законодавчому органі - парламенті, де його розглядають і затверджують.

Важливе значення при розгляді проекту бюджету у Парламенті має

бюджетна ініціатива, тобто право членів законодавчого органу вносити зміни в поданий урядом проект бюджету.

У деяких розвинутих країн діє правило секвестру, яке припускає право уряду пропорційно знижувати статті видатків прийнятого бюджету протягом часу, що залишився до кінця поточного року. Так, у США секвестр застосовується до певних програм і вводиться при можливому перевищенні встановленої межі видатків. Прийняття закону Конгресом про секвестр обумовлюється певними умовами.

Отже, незважаючи на особливості бюджетного процесу в різних країнах, властиві державам як із континентальною, так і англосаксонською системою права, стадії бюджетного процесу практично збігаються. У бюджетному процесі зарубіжних країн проявляється його демократизм, підзвітність і підконтрольність здійснення перед народом.

Література

1. Козирін А. Н. Фінансове право та управління державними фінансами в зарубіжних країнах / А. Н. Козирін. – Х.: Право, 2009. – 182 с.
2. Орлюк О. П. Фінансове право: навч. посіб. / О. П. Орлюк. – К.: Юрінком Інтер, 2003. – 528 с.
3. Фінансові системи зарубіжних країн: навчальний посібник. – К.: Центр учбової літератури, 2008. – 320 с.
4. Крылов А. Бюджетный процесс и бюджетный календарь в США / А. Крылов // Финансы. – 2006. – С. 67.

УДК 354.35: 336.71.078.3

Заровний І. В., студент,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Гусар О. А., старший викладач

ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА ФРАНЦІЇ

Франція визнана батьківщиною власне адміністративного права, яке виокремилася у самостійну галузь за часів правління Наполеона. Сьогодні за формою правління Франція є напівпрезидентська, напівпарламентська республіка, за формою територіального устрою – складна унітарна держава (Корсіка – політична автономія, Нова Каледонія – на кшталт асоційованого штату). У Франції існує демократичний державний режим. Основною одиницею адміністративно-територіального ділення Франції є департаменти (96 департаментів і 5 заморських департаментів) [1].

Адміністративне право Франції найбільш розвинене порівняно з іншими країнами. Строго дотримуючись доктрини публічного права, французькі адміністративісти досить детально розробили більшість